

се получи начална скоростъ 11 клм. въ секунда, която е необходима да може снарядътъ да отлети отъ земята на луната.

Каква скоростъ ще може да достигне човѣкъ въ бъдеще, не се знае. Но знае се, че човѣшкитѣ нерви мжчно понасятъ голѣмитѣ скорости. Бързината съ аеропланъ, който се движи съ 200 клм. въ часъ, сѣ още се търпи, и ако летенето не става близу до земята, човѣкъ чувствува, че хвърчи плавно. Мжчително става пжтуването по сухо, когато скоростъта е надъ 300—400 клм. въ часъ. При такива случаи сж потрѣбни особни седалища, както и мека подложка за зжбитѣ да не тракатъ, а да спре автомобилътъ, сж необходими нѣколко километра.

Леко понасяме скоростъ съ автомобилъ, който взима до 100—120 клм. въ часъ, а съ аеропланъ — 200—250 клм. Интересно е, че ние не чувствуваме особна разлика при пжтуване отъ 60 до 90 клм. въ часъ. Но когато скоростъта надмине 90 клм. въ часъ, нервитѣ почватъ да се стѣгатъ, и ние не сме вече спокойни.

Каква е бързината на огнестрелнитѣ снаряди? Знае се, че куршумътъ на новитѣ пушки трѣгва съ начална скоростъ 1000 метра въ секунда. Гранатата на орждието (топъ), съ което германцитѣ обстрелваха въ 1918 г. Парижъ, е имала начална скоростъ 1500 м. въ секунда.

Ако потърсимъ скороститѣ въ вселената, ще имаме съвсемъ друга картина. Нашата земя се върти около осьта си съ 465 метра въ секунда. Но летенето на земята около слънцето става съ 30